

ת"פ 1421/06/16 - מדינת ישראל נגד דורי שניר

בית משפט השלום בנצרת

30 אפריל 2017

ת"פ 1421-06-16 מדינת ישראל נ' שניר

בפני: כב' השופטת הבכירה-לילי יונג-גפר
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם . דורי שניר

החלטה

בפניי בקשה למתן החלטה בדבר קבילותן של שתי ראיות אותן ביקשה המאשימה להגיש: הודעה שגבה המפקח, מר עופר בן-עזרא, מן הנאשם, והקלטת שיחה בין המפקח ובין הנאשם.

הרקע לבקשה וההליכים

1. נגד הנאשם הוגש ביום 1.6.16 כתב אישום המייחס לו עבירות של סיכון דרכים ונתיבי שיט, ומעשה פזיזות ורשלנות.

2. בקליפת אגוז יצוין כי כתב האישום גורס שהנאשם עבד כמשיט כלי שיט באגם הכנרת, ולכאורה, ביום 4.8.13 השיט סירה בניצב לאחד מחופי הכנרת, ובה חמישה אנשים, ולה חובר מתקן גרירה מסוג "אבוב" בו שטו ארבע נוסעות נוספות. במקביל, השיט מיכאל בן יעיש סירת מנוע אשר הפליגה מדרום לצפון לעבר אותו החוף, על גביה נוסע אחד ואשר גררה מתקן מסוג "בננה" עליו ישבו 8 נוסעים, אחד מהם בשם אריה גולדשטוף. במהלך השיט, נפל אריה מן הבננה. משהבחין מיכאל באריה בתוך המים, סובב את הסירה והשיט אותה בחזרה לכיוונו במטרה להקיפו ולאספו חזרה לבננה. הנאשם, שהשיט את הסירה באותה עת לעבר אותו אזור, הפנה על פי הנטען את מבטו לאחור, לא שת לבו לנעשה בקדמת הסירה, והתקרב עם הסירה במהירות לעבר אריה, אשר נופף מתוך המים לעבר הנאשם. הסירה פגעה באריה בעוצמה רבה, אף שאריה קפץ בתוך המים במטרה להימלט מן הפגיעה.

כתוצאה מהפגיעה, הובהל אריה לבית החולים במצב קשה, שם נותח ואושפז ונגרמו לו חבלות מרובות בגוף, טראומה רב מערכתית, פצעים ושברים מרובים. בנוסף סבל אריה מחרדה והגבלה קשה בתנועה ובתפקוד היום יומי.

3. הנאשם הודה בהשטת הסירה, בזמן ובמקום, אך כפר בכל יתר עובדות כתב האישום, ובתוך כך כפר באחריותו לגרימת תאונת השייט, ובנסיבות המתארות את התרחשות התאונה ואת הפגיעה בנפגע העבירה.

4. במהלך הבאת הראיות במשפט, העידה המאשימה את מר עופר בן-עזרא, מפקח מטעם רשות הספנות והנמלים ומנהל נמל טבריה. באמצעות העד הוגש דוח חקירה אותו ערך בנוגע לאירוע המפורט בכתב האישום במסגרת תפקידו (ת/11), ובהתאם לכתב מינוי שהוענק לו ע"י מנהל רשות הספנות והנמלים (ת/10), וכן אסופת מסמכים אשר שימשה אותו בהכנת הדוח (ת/12). יצוין, כי הסנגור התנגד לשמיעת עדותו של המפקח כעדות מומחה, בטענה כי הדוח לא נערך בדרך הקבועה לכך בפקודת הראיות, אך בהחלטה מנומקת מיום 1.3.17 הותרו העדות והגשת המסמכים האמורים.

5. במסגרת עדותו של המפקח ביקשה המאשימה להגיש באמצעותו גיליון תשאול המתעד הודעה שגבה מן הנאשם בסמוך לאחר האירוע, במהלך החקירה אותה ערך במסגרת תפקידו (להלן: "ההודעה"), וכן הקלטת שיחת טלפון שהתקיימה בין המפקח ובין הנאשם במועד מאוחר יותר (להלן: "ההקלטה", ושתייהן יחד: "הראיות").

6. הסנגור התנגד לקבילתן של שתי הראיות, וזו הבקשה המצריכה הכרעה כעת.

טענות הצדדים

7. הסנגור טוען כי המפקח לא היה מוסמך לערוך חקירה בעבירה פלילית, כי ההודעה נגבתה בהעדר אזהרה, מבלי למסור לנאשם מהן החשדות העומדות נגדו, ומבלי שהודע לו על זכויותיו או שהתאפשר לו לממש את הזכות להיוועץ בעורך-דין בטרם החקירה. לכל היותר, היה מוסמך המפקח לערוך בדיקה, שממצאיה אינם יכולים לשמש לחובת הנאשם במקרה של חקירה פלילית. עוד נטען כי ההודעה אינה נושאת תאריך ואין אפשרות לדעת מתי נגבתה מן הנאשם.

8. באשר להקלטה, טוען ב"כ הנאשם כי מאותם נימוקים אין לקבל גם את ההקלטה כראיה. ההקלטה בוצעה מבלי להזהיר את הנאשם ולהודיע לו על זכויותיו. כן נטען, כי ההקלטה לא הייתה חלק מחומר החקירה שהועמד לעיונו של הסנגור, אלא שנודע לראשונה למאשימה על קיומה של ההקלטה כשנה לאחר הגשת כתב האישום, ונשלחה אל הסנגור בדוא"ל רק ביום 27.2.17.

9. ב"כ המאשימה הפנתה לדברי המפקח בעדותו (פרוטוקול הדיון מיום 1.3.17, עמ' 40, ש' 14-15) לפיהם הוא חקר את הנאשם ורשם את הדברים מפיו ביום האירוע, ולא הזהיר אותו, מפני שבמסגרת תפקידו הוא אינו חוקר באזהרה. העד לא ניהל את החקירה מטעם המשטרה, אלא במסגרת תפקידו כחוקר תאונות שייט מטעם רשות הספנות והנמלים ודברי הנאשם נגבו במסגרת הודעה "פתוחה". נטען כי פעמים רבות נאשמים אינם נחקרים באופן מידי כחשודים במסגרת חקירה משטרתית, אלא שנערך תשאול ראשוני בהודעה

פתוחה, ותיעוד של אותן הודעות מוגש לבית-המשפט אף שהם לא הוזהרו. התנאי לקבלת אותן הודעות הוא כי נמסרו באופן חפשי ומרצון.

לטענת המאשימה, מדובר בדברים שנרשמו מפי הנאשם, באופן חפשי, ומלבד מסירת אותה הודעה נחקר הנאשם פעמיים במשטרה, ולא טען כי הדברים שמסר באותה הודעה אינם נכונים. בנוסף, טענה המאשימה, כי ניתן לקבל את האמרה כראיה במשפט באמצעות העד, ובתנאים הקבועים בסעיפים 11 ו-12 לפקודת הראיות, בין אם רואים את המפקח כאיש מרות ובין אם לאו.

10. באשר להקלטה טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בגרסה מאוחרת של הנאשם באשר לנסיבות התרחשות התאונה, ולפיכך מדובר בחומר חקירה רלוונטי וקביל. ב"כ המאשימה אישרה כי קיומה של ההקלטה הובא לידיעת המאשימה לראשונה במהלך ריענון העד לקראת עדותו בבית-המשפט. מיד עם היוודע דבר קיומה של הקלטת ביקשה ב"כ המאשימה מהעד להעבירה לידיה ומיד עם קבלתה העבירה עותק ממנה לידי הסנגור. לדבריה, עם קבלת חומר החקירה החדש פעלה המאשימה כנדרש, וכעת מבקשת היא להגישו לבית-המשפט על-מנת שתהיה בפניו התמונה המלאה.

11. לבסוף טענה ב"כ המאשימה כי הפסיקה אישרה שישנם מצבים בהם ניתן להגיש אמרות חוץ של נאשמים, אף שנגבו מבלי שהוזהרו ומבלי שהודע להם על זכויותיהם וביניהן זכות ההיוועצות, והודעות אלה הן קבילות כאשר הפרת זכויות הנאשם לכאורה תובא בחשבון בעת קביעת משקל ההודעות.

דין והכרעה

12. לאחר שעיינתי בראיות אותן ביקשה המאשימה להגיש, ושמעתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי הן ההודעה והן ההקלטה הן ראיות קבילות, והנני מתירה את הגשתן.

אדון בקבילותו של כל אחד מן המסמכים בנפרד.

ההודעה

13. סעיף 11 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "הפקודה") שכותרתו "הוכחת אמרה של נאשם" מאפשר להוכיח אמרת נאשם בעדותו של אדם ששמע אותה, ואם נרשמה בכתב, והנאשם חתם עליה, ניתן להוכיח האמרה בעדותו של מי שהיה נוכח באותו מעמד.

ממשיך וקובע סעיף 12(א) לפקודה, כי: "עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה היתה חפשית ומרצון."

14. יובהר כי הסעיפים לעיל מתייחסים לכל אמרה של נאשם מחוץ לכותלי בית-המשפט הנוגעת לעניין ויש לה

משקל ראייתי לכאורי, ואין הכרח שמדובר בהודיה ישירה במעשים (י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון, עמ' 2-3 (תש"ע-2009)).

15. הסנגור אינו חולק כי מדובר בדברים אותם מסר הנאשם מרצונו הטוב והחופשי, ללא לחץ או כפייה, אך קבל על כך שהנאשם לא הוזהר טרם מסירת הדברים, מפי החוקר, כי עומד לזכותו חסיון מפני הפללה עצמית ולא הודע לו על הזכות להיוועץ עם עורך-דין.

16. בע"פ 6613/99 סמירק נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 529, 546 (2002) קבע בית-המשפט העליון כי:

"ככלל, הגישה שהשתרשה משך השנים בפסיקתו של בית-משפט זה הייתה כי בהיעדר אזהרה כשלעצמה אין כדי לפסול הודאה, כל עוד הוכח כי ההודאה ניתנה מרצון טוב וחופשי".

עוד הבחינה הפסיקה בין הודאה הנמסרת בפני "איש מרות" ובין הודאה הנמסרת בפני מי שאינו איש מרות. איש מרות הוא "אדם המוסמך על-פי הדין לחקור ולרשום הודיות, כאשר לצד הסמכות לחקור קיימת ועומדת החובה להשיב תשובות אמת, להוציא תשובות שיש בהן כדי להפליל את הנחקר" (קדמי, שם, בעמ' 13). אולם, דין אחד להודיה בפני איש מרות ולהודיה בפני מי שאינו איש מרות, לענין כוחן לשמש בסיס להרשעה בפלילים, שכן גם זו וגם זו, אינן קבילות אלא אם עמדו במבחן הקבילות הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות, והן לא תשמנה בסיס יחיד להרשעה אלא אם כן ימצא לצדן "דבר מה" לאימות תכנן (שם, בעמ' 14).

17. בפני בית-המשפט הוצג כתב המינוי של המפקח לחקירת התאונה הנדונה, אשר הוענק לו על-ידי מנהל רשות הספנות והנמלים ביום 5.8.13, למחרת האירוע נשוא כתב האישום (ת/10). בכתב המינוי מוזכר המקור לסמכות לביצוע המינוי - תקנה 99 לתקנות הנמלים (בטיחות השיט), התשמ"ג-1982. תקנה 100 לאותן תקנות מפרטת מהן סמכויות החוקר:

"החוקר יחקור את מקרה התאונה, ולשם כך רשאי הוא -

- (1) לגבות עדויות בעל פה ובכתב היכולות לדעתו להועיל לחקירה; (הדגשה שלי ל.י.ג.).
- (2) לבקר במקום התאונה ובכלי השיט המעורב בה ולבדקם...
- (3) לעשות כל דבר אחר כפי שימצא לנכון ומועיל לשם החקירה."

18. הנה כי כן, המפקח פעל כחוקר בהתאם לסמכות שהוקנתה לו כדין, בתוקף סמכותו ובמסגרת תפקידו הודעה בכתב מן הנאשם. לפיכך, ניתן לראות בו כמי שגבה את ההודעה כ"איש מרות" (השוו: ע"פ (ארצי) 13/07 ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה המסחר והתעסוקה (פורסם בנבו, 6.9.2009), סעיפים 33-34). מכל מקום, המשמעות הניתנת למונח "איש מרות" הנה רחבה, באופן שנכלל בו לא רק מי ש"מרותו" נעוצה בסמכויות החקירה שמעניק לו החוק, אלא גם כל מי שהוא איש הרשות (קדמי, שם, בעמ' 14, בפסקה ו').

19. ההודעה שאותה מבקשת המאשימה להגיש הנה הודעה שנגבתה בכתב, נרשמה על-ידי המפקח מפי הנאשם, בצורה של שאלה ותשובה, ונחתמה על-ידי הנאשם.

20. בעניין סמירק שאוזכר לעיל נקבע כי הדרך המקובלת להוכחת הודאה בפני איש מרות היא הגשת אימרה בכתב שנגבתה מן הנאשם וחתומה על-ידו, בליווי עדות על אודות נסיבות גביית האימרה על-ידי החוקר ששמע את ההודאה מפי הנאשם וראה אותו חותם על הכתב. כך יתאפשר לבית-המשפט להתרשם מנוסח הדברים ומאופן ניהול החקירה (שם, בעמ' 547). קדמי מציין בספרו כי: "נרשמה הודיה בכתב על-ידי איש מרות - ייטיב איש המרות לעשות אם ינהג לעניין צורת הרישום על-פי הוראות פקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות). עם זאת, אין באי שמירתן של הוראות אלו, כשלעצמה, כדי להביא לפסילתה של ההודיה כראיה." (שם, בעמ' 10).

21. לדברי המפקח, ההודעה נרשמה ביום האירוע, אך לטענת הסנגור העובדה שלא נרשם על-גבי ההודעה תאריך גבייתה מותירה מקום לספק בדבר. מכל מקום, אין מחלוקת כי ההודעה נגבתה סמוך לאחר האירוע, וכך עולה גם מדו"ח החקירה שנערך על-ידי העד ביום 12.9.13, לפיו: "עם קבלת המינוי לחקור את האירוע, גביתי עדויות מרוב המעורבים באירוע על מנת לקבל תמונת עולם ברורה ככל הניתן, ובזמן הקרוב ביותר למועד האירוע..."

22. בהודעתו למפקח מסר הנאשם כי מיד לאחר האירוע כאשר חזר עם הסירה לחוף, הגיעה למקום המשטרה והוא עוכב לחקירה בתחנת משטרת טבריה.

עיון בהודעת הנאשם במשטרה (ת/33) מעלה כי נגבתה ביום 4.8.13 בשעה 17:57, כלומר: כשעה - שעה וחצי לאחר האירוע, ובכך יש כדי לאפשר קביעה ולפיה חקירתו הראשונה של הנאשם במשטרה קדמה לחקירתו על ידי המפקח.

אין חולק כי בפתח חקירתו ת/33 נמסרו לו סעיפי החשדות נגדו, הוא הוזהר והועמד על החיסיון מפני הפללה עצמית, זכות השתיקה וזכותו להיוועץ בעורך-דין (יצוין כי הסניגור לא התנגד להגשת הודעה זו, ואין, איפוא, חולק כי הנאשם אכן הוזהר כאמור והועמד על זכויותיו).

ההודעה אותה גבה המפקח נגבתה, איפוא, במועד מאוחר יותר, לאחר שהנאשם כבר הוזהר על ידי חוקר המשטרה באשר לחשדות נגדו והובהרו לו זכויותיו, לרבות זכות ההיוועצות עם עורך דין, וממילא, כאשר נחקר על ידי החוקר, ידע כבר כי זכותו להיוועץ בעורך דין, כי הוא רשאי לשמור על זכות השתיקה וכי כל מה שיאמר עלול לשמש ראיה נגדו, וחרף זאת בחר למסור גירסה שעיקריה דומים לגירסה שמסר בפני חוקר המשטרה.

23. אולם בכל האמור לעיל לא די. שומה על בית-המשפט להוסיף ולבחון האם עומדת ההודעה במבחן כלל הפסילה הפסיקתית שנקבעה בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' מדינת ישראל, פ"ד סא(1) 461 (2006). כלל זה מעניק לבית-המשפט שיקול דעת להורות על פסילת ראיה שהושגה שלא כדין, אם הוא סבור כי קבלתה תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן, החורגת מגדרי פסקת ההגבלה, תוך איזון בין התכלית של

חשיפת האמת מחד, ושמירת זכויותיו של הנאשם מאידך. הכלל נועד להבטיח קיומו של הליך פלילי הוגן בכל הקשור להשגתן של ראיות על-ידי הרשות, ומקנה לזכויות השתיקה וההיוועצות מעמד של מרכיב חוקתי בהליך הפלילי (קדמי, שם, בעמ' 2, 38-39).

24. בפסק-דין יששכרוב הדגיש בית-המשפט כי מדובר בדוקטרינה יחסית, וכי אין לקבוע כי כל פגיעה בזכות מוגנת של החשוד תוביל בהכרח לפסילת הודאתו בהתאם לסעיף 12 לפקודת הראיות, כאשר בנסיבות בהן הפגיעה אינה מובילה לפסילת קבילות ההודאה, ניתן להביא בחשבון את הפגיעה במסגרת קבילות משקלה הראייתי (שם, בפסקאות 26, 62).

בפסק-הדין נמנו שלוש קבוצות שיקולים רלוונטיים: האחת, נוגעת לאופייה ולחומרתה של אי החוקיות או ההגינות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה. במסגרתה יבחנו, בין היתר, מאפייני ההתנהגות הפסולה של הרשות ומידת הפגיעה שלה, אם בכלל, בזכויות הנחקר; השנייה, נוגעת למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה, על מהימנותה וערכה ההוכחתי של הראיה; השלישית, בוחנת את השפעת פסילת הראייה על מלאכת עשיית הצדק במובנה הרחב, ואת המחיר החברתי הכרוך בפסילת הראייה, הנגזר בין היתר מחומרת העבירה.

25. בדנ"פ 5852/10 מדינת ישראל נ' מאיר שמש (פורסם בנבו, 9.1.2012), דן בית-המשפט העליון בהודעות שנגבו מעובדי רכבת ישראל על-ידי ועדת חקירה פנימית של רכבת ישראל, בקשר לשתי תאונות רכבת. במקביל נפתחה חקירה פלילית, ומשטרת ישראל דרשה לקבל לידיה את אותן הודעות. הנאשמים בהליך הפלילי טענו כי ההודעות נגבו תוך פגיעה בהליך הוגן, בחיסיון מפני הפללה עצמית ובסודיות העדויות בפני וועדת החקירה, ולפיכך אין מקום להורות על העברתן לידי המשטרה.

בית-המשפט העליון קבע בפסק-דין ארוך ומפורט כי הקבילות ואופן הפעלת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית מסורה לבית-המשפט שידון בהליך הפלילי העיקרי, ולא בהליך המקדמי טרם הגשת כתב האישום. עוד הוסיף וקבע בית-המשפט כי אין מקום ליצירת חיסיון הלכתי חדש ביחס לעדויות הנמסרות בפני ועדה חקירה פנימית תוך הדגשת "האינטרס הציבורי המשמעותי בבירור האמת בנוגע לאופן התרחשותן של תאונות דרכים (לרבות תאונות רכבת) ובהטלת אחריות (פלילית, משמעית או אזרחית) על האחראים לתאונות אלה".

יחד עם זאת, נאמר מפי כב' הנשיאה (בדימוס) ביניש כי קיים ספק אם ניתן לעשות שימוש בהודעות שנגבו בתנאים אלה על-ידי ועדת החקירה במשפט הפלילי עצמו, וכי שאלה זו טעונה בחינה על פי דיני הראיות המתייחסים לקבילות הודעות שנגבו מכוח חובה למסור עדות וללא כיבוד הזכות להימנע מהפללה עצמית (ר' פסקה 24 לפסק הדין).

26. ברע"פ 8860/12 מקסים קוטלאייר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.1.2014), בהתייחס להליך שימוע מינהלי של פסילת רישיון בפני קצין משטרה, קבע בית-המשפט העליון יש להבחין בין חקירה פלילית ובין ההליך המינהלי, וכי אין להחיל את זכות ההיוועצות וחובת היידוע בהליך המינהלי.

מעיון במקור סמכותו של המפקח כפי שהובא לעיל, אין קיימת חובה שבדין על המפקח, בעת שהוא עורך חקירה בענין תאונת שיט, להזהיר את הנחקר ולהעמידו על זכויותיו. אף הפסיקה בענין קוטלאייב מלמדת כי בעת הפעלת סמכויות מינהליות, אין מקום להחיל את חובת היידוע וזכות ההיוועצות. יחד עם זאת, מפסקי-הדין בענין יששכרוב ו-שמשי לעיל, עולה כי הבאתה של ההודעה כראיה במשפט פלילי אכן כפופה למבחני הפסלות שאומצו בפסיקה.

27. אין חולק, כי ההודעה נגבתה על-ידי המפקח מבלי שהנאשם הוזר על ידו, ומבלי שהודיע לו על זכויותיו ובהן הזכות להיוועץ בעורך-דין. הדברים עולים הן מדברי העד עצמו, לפיהם אינו נוהג לחקור באזהרה, והן מטיעוני ב"כ המאשימה.

עם זאת, ההודעה נגבתה על-ידי המפקח זמן לא רב לאחר שהנאשם נחקר במשטרה, חקירה שהתקיימה בתחנת המשטרה מיד לאחר התאונה ובאותו היום. בהתאם לעדותו של המפקח, הוא חקר את הנאשם "באותו יום" (פרוטוקול מיום 1.3.17, עמ' 40, ש' 14). הנאשם הוזר במשטרה זמן קצר קודם לכן והועמד על זכויותיו, והיה ברור לו כי עומדים נגדו חשדות בפלילים. גם מהבחינה התכנית אין הבדלים בין ההודעה אותה מסר במשטרה ובין ההודעה אותה מסר בפני המפקח, והגרסה הנה אותה גרסה.

28. בנסיבות אלה, מסקנתי היא, כי השגת הראיה לא היתה כרוכה בפגיעה בלתי-מידתית בזכויותיו של הנאשם, אם בכלל. מידת ההשפעה של העדר האזהרה והיידוע לפני חקירת המפקח זניחה, שהרי הנאשם הועמד על זכויותיו בעת חקירתו במשטרה זמן קצר לפני כן, ומסר גרסה דומה. ניתן, איפוא, להניח שגם אילו הוזר והועמד על זכויותיו שוב על ידי החוקר, היה מוסר את אותם דברים.

מאידך, מדובר בראיה מהותית בעלת חשיבות לגילוי האמת, שיש בה כדי לספק לבית המשפט כלים לבחינת מהימנותו של הנאשם וסבירות גרסתו.

29. כפי שצוין בענין יששכרוב - אי מתן הודעה בדבר זכות ההיוועצות, אין בה כשלעצמה כדי להוות אמצעי חקירה פסול מן הסוג הגורם אוטומטית לפסילת קבילותה של ההודאה, ורק "פגיעה משמעותית וחמורה באוטונומיית הרצון ובחופש הבחירה של הנאשם במסירת הודאתו בחקירה, תוביל לפסילת ההודאה" (שם, פסקאות 34-36). פגיעה כזו לא הוכחה בענין דנן, וכפי שצינתי לעיל, ההפך הוא הנכון.

30. מבלי לפגוע בתוצאה אליה הגעתי, אומר כי לעניות דעתי יש מקום לערוך שינוי בדרכי החקירה על ידי בעלי התפקידים המנהליים להן מוענקות במקרים מסוימים סמכויות חקירה, ולהנחותם להזהיר את הנחקרים ולהעמידם על זכויותיהם, לרבות זכות ההיוועצות, לאור העובדה כי אותן הודעות עשויות להידרש בהמשך גם במסגרת הליכים פליליים ואף להוות יסוד להרשעה.

גם מבחינה מהותית - לא אמור להיות הבדל בין הודעה אותה מוסר נחקר בפני חוקר משטרה ובין הודעה אותה הוא מוסר בפני איש מרות אחר, ועדה או כל גוף שהוסמך על-פי דין לערוך חקירה בדבר, וראוי כי הודעות אלה תימסרנה אף הן לאחר אזהרה מתאימה והולמת, ויידוע הנחקר בדבר זכויותיו.

31. התוצאה היא כי ההודעה מתקבלת.

ההקלטה

32. הסנגור אינו חולק על כך שמדובר בחומר חקירה רלוונטי, אך הלן על כי החומר לא נכלל בין חומרי החקירה שהועברו לעיונו עם הגשת כתב האישום נגד הנאשם, אלא רק במועד מאוחר למועד הגשת כתב האישום. ב"כ המאשימה הבהירה כי מדובר בחומר חקירה חדש, שהגיעה לידיה עובר לפגישת ריענון אשר ערכה עם העד בסמוך לפני מתן עדותו בבית-המשפט. בנסיבות אלו, טענה ב"כ המאשימה כי פעלה כנדרש כאשר ביקשה לקבל לידיה את ההקלטה מיד כשנודע לה דבר קיומה, ומיד עם קבלתה העבירה ההקלטה לעיונו של הסנגור.

33. אכן יש להביע תמיהה כיצד זה לא נודע דבר קיום ההקלטה במהלך חקירת המשטרה, כשם שנודע הדבר לתובעת במהלך פגישת ריענון עם המפקח לקראת עדותו בבית המשפט.

עם זאת, ב"כ המאשימה פעלה כשורה עת העבירה לעיונו של הסנגור את ההקלטה מיד עם קבלתה מן העד. בנסיבות אלה, הייתה לסנגור הזדמנות סבירה לעיין בראיה, ולא נפל פגם המצדיק קביעה בדבר אי-קבילותה מטעם זה.

34. באשר לטענות הסנגור לפיהן גם ההקלטה בוצעה לאחר שבשיחה נמנע המפקח מלהזהיר את הנאשם וליידע אותו בדבר זכויותיו, אפנה לקביעותי לעיל באשר לקבילות ההודעה שנגתבה מן הנאשם, ואשר כוחן יפה גם לענין הקלטת.

35. סוף דבר, הן ההודעה והן ההקלטה מתקבלות ומסומנות ת/40 ו- ת/41 בהתאמה.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ד' אייר תשע"ז, 30 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.

הוקלד על ידי .....